

עמ"ת 42642/11/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד דודה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 42642-11-15 מדינת ישראל נ' דודה(עציר)

בפני כבוד השופט אלון אינפלד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיל אסיף, יחידת התביעות,
מחוז הדרום

נגד

מוחמד דודה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד וליד אבו סבית

משיב

החלטה

הרקע

1. לפני ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' דהאן), מיום 18.11.15 בה הורה על שחרורו של המשיב בתנאים, ודחה את בקשת המדינה להורות על מעצרו עד תום ההליכים.
2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה ועבירות לפי חוק הגנת הפרטיות. על פי כתב האישום, המשיב, תושב חלחול אשר ברשות הפלסטינית, משמש כפועל חקלאי במושב בישראל. המשיב התגורר, בהיתר כדין, ביחידת דיור במשק בו עבד. המתלוננת שוכרת למגוריה יחידת דיור אחרת במשק. השניים מכירים ביניהם, והמשיב ביצע עבודות תחזוקה בדירת המתלוננת בעבר, על פי הוראת בעל המשק.
3. עיקר הטענה בכתב האישום היא כי המשיב התפרץ לבית המתלוננת, בשעות הבוקר, עת אין איש בבית. המשיב ניגש למגירת הלבנים של המתלוננת, פתח, נגע בתחתונים או החזיקם בידו, סגר המגירה ועזב. כך, שלוש פעמים תוך שעה אחת.
4. אין לעורר עבר פלילי, אולם המדינה ביקשה את מעצרו, על יסוד עילת המסוכנות ועילת החשש להימלטות מאימת הדין. לעניין המסוכנות, טענה המדינה כי למרות שמדובר לכאורה ב"עבירת רכוש", המדובר בסוג העבירות בגין יש עילת מעצר. זאת, בשים לב כי מדובר בעבירת התפרצות לבית מגורים, אשר לגביה קבעה הפסיקה כי יש עמה מסוכנות שהיא מעבר לעבירות רכוש אחרות. לעניין החשש להימלטות, הצביעה המדינה על כך שמדובר במי שהוא תושב הרשות הפלסטינית, דבר המעורר חשש כי יעלם ולא ניתן יהיה לאתרו.
5. הסנגור התנגד לבקשת המדינה ואף טען להעדר ראיות לכאורה. הסנגור קבל על כך שהעורר לא נחקר כלל בגין עבירת הפגיעה בפרטיות, וכן הצביע על כך שהעורר העלה טענת אליבי לעניין שעת ביצוע העבירה, אליבי שלא נבדק. לעניין עילת המעצר, טען הסנגור כי אין עבירת ההתפרצות מקיימת עילת מעצר מחמת מסוכנות. לעניין חשש ההימלטות, הציע הסנגור ערבה ישראלית וערב פלסטיני, באופן משולב.
6. בית משפט השלום קבע כי קיימות ראיות לכאורה, לאחר שהמשיב מזוהה לכאורה במצלמות אבטחה כמי שמבצע את העבירות. בית המשפט ציין כי על פני הדברים המשיב לא נכנס על מנת לבצע עבירת גניבה. עם

זאת, נקבע כי עבירת הבילוש וההטרדה אותה ביצע, לכאורה, שהיא עבירה מסוג פשע, הייתה המטרה להתפרצותו לבית, ובכך יש היבט מחמיר.

7. בית משפט השלום ציין כי המשיב, לכאורה, התאים את זמני הכניסה לבית, לשעה שאין איש, וביקש שלא תורגש כניסתו למקום. משמע, הסכנה הקיימת בהתפרצות לבית מגורים, היינו שבעל הבית יעמוד על רכשו ותתלקח אלימות, אינה קיימת. לפיכך, קבע בית המשפט כי, בנסיבות חריגות אלה, יש לקבוע שאין עילת מעצר מחמת מסוכנות. עם זאת, נוכח מקום מגוריו של המשיב, בשטחי הרשות הפלסטינית, קיים חשש כי יימלט מאימת הדין. לפיכך, יש לקבוע "מאזן" כלכלי, אשר יבטיח את התייצבותו לדין, בשילוב עם שני ערבים.

8. נוכח האמור, הורה בית המשפט על שחרור המשיב כנגד הפקדה בסך 5000 ₪, ערבות עצמית וערבות של שני הערבים בסך 10,000 ₪ כל אחת, זמינות של הערבים והעורר בטלפונים וכן הוראה כי הזמנה באמצעות עורך הדין תחשב להזמנה כדין. לבקשת המדינה, עיכב בית משפט את השחרור עד לשעה 13:00 ביום המחרת.

ערר המדינה והתשובה

9. ערר המדינה כוון נגד מספר רכיבים בהחלטת בית משפט השלום. המדינה טוענת כי שגה בית המשפט בקבעו שאין **עילת מעצר מחמת מסוכנות**. בהקשר זה טענה המדינה כי אין להבחין בין התפרצות למגורים בכוונה לגנוב לבין התפרצות לדירה לשם פגיעה בפרטיות, שכן הפגיעה בפרטיות אינה פחות חמורה. כן הצביעה המדינה על כך שלפי הראיות, המשיב כן גנב פריט אחד - יומנה של המתלוננת. מכל מקום, טוענת המדינה כי אותו פוטנציאל התלקחות אלימה, הנובע מעצם ההתפרצות לדירת מגורים, קיימת במקרה זה, כאשר לא ברור כי המשיב "תזמן" את זמן כניסתו לבית.

10. עוד טענה המדינה כי העובדה שהמעשי המשיב במגירת המתלוננת הם **בעלי אופי מיני**, מגבירים עוד את מסוכנותו של המשיב. לשיטת המדינה ראוי היה, אף בהחלטת שחרור, לאסור על הכניסה למדינה, ובוודאי על **הרחקה מוחלטת מהמתלוננת**. שכן, על פי ההחלטה הנוכחית יכול הוא לחזור להתגורר ולעבוד במקום בו היה קודם לכן.

11. לעניין העילה מחמת **החשש להתחמקות מהליכי שפיטה**, והקושי באיתור נאשמים בשטחי הרשות הפלסטינית, טענה המדינה כי בשים לב לענישה לה צפוי העורר, שהיא חמורה לאין ערוך מהעונש הצפוי לשב"ח, העילה חזקה הרבה יותר. לפיכך, לשיטת המדינה לא נכון היה לשחרר כלל, ובכל מקרה, ראוי היה להורות על **הפקדה הגבוהה בהרבה** מ- 5000 ₪.

12. המדינה העלתה טענה נוספת, והיא לעניין **משך עיכוב ביצוע** השחרור לשם הגשת ערר. המדינה קבלה על כך שמשך עיכוב הביצוע היה לתקופה הפחותה מ- 24 שעות, כאשר קיימת סמכות בדין להורות על 48 שעות. המדינה הזכירה כי ראש יחידת התביעות של המחוז הדרומי, המוסמך לאשר הגשת עררים לבית המשפט המחוזי, חולש על שלוש שלוחות, נגב, אילת ולכיש. ההחלטה בערר אינה מתקבלת כלאחר יד, אלא לאחר שקלא וטריא. לצורך הגשת ערר, בדרך כלל, יש לשנע את התיק מלכיש או אילת לבאר שבע. לפיכך, קבלה המדינה על הזמן הקצר שניתן לה להגשת הערר, כאשר אין כל נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת.

13. בדיון, **השיב הסנגור** לטענות המדינה. לעניין **משך עיכוב הביצוע**, טען הסנגור כי המדינה מגישה את כתב האישום, בידה כל הנתונים הנדרשים להגשת ערר, ולפיכך אין צורך ב- 48 שעות בהקשר זה.

14. הסנגור חזר על טענתו בדבר **העדר ראיות לכאורה**, הן משום שהעורר לא נחקר על העבירות של פגיעה בפרטיות והן משום שהאליבי שטען לו לא נבדק. הסנגור הזכיר כי העורר הכחיש שהוא זה אשר נראה בסרט האבטחה. לשיטתו, משום שהכניסה לבית לא נועדה לגניבה, **אין גם עילת מעצר מחמת מסוכנות**. הסנגור סבר, כי לו מדובר היה באזרח ישראלי, הוא היה משתחרר לאחר חקירתו, ומקבל כתב אישום בדואר. הסנגור הסכים כי **קיימת עילת מעצר מחמת חשש הימלטות**, בהיות הנאשם תושב הרשות הפלסטינית. אולם, לשיטתו, הפתרון של בית המשפט, הכולל שני ערבים והפקדה, **עונה במידה מספקת על החשש להימלטות**.

דין

15. נמנעתי מליתן החלטה באולם בעת הדיון, נוכח טענת הסנגור כי הוא חולק על קיומן של ראיות לכאורה, על מנת לבדוק את הטענה. אולם, לאחר עיון בתיק החקירה, נחה דעתי שאין ממש בטענה זו.

16. אין מחלוקת כי נראה אדם מתפרץ במצלמות האבטחה בבית, ומבצע הפעולות המתוארות בכתב האישום בשעות המתוארות. אמנם המשיב טוען כי אין זה הוא. אולם, מספר אנשים, המכירים אותו, מזהים אותו בסרט. אף החוקר מטיח במשיב כי מדובר באדם השובש את אותם הבגדים שהוא לבש בעת החקירה, וכי ניתן לזהות את פניו ואת שפמו בשלב מסוים של הסרט. בשים לב לכך שהמשיב מתגורר ביחידת דיור סמוכה, הרי שהאפשרות שלו לבצע העבירה קרובה. יתרה מזו, בחיפוש שנעשה בדירתו של המשיב, נמצא יומן של המתלוננת, אשר לדבריה נגנב מארונה, ובתוך היומן מונח טופס ובו פרטיו של המשיב. דבר, הקושר את המשיב, קשור היטב, לפעולות אסורות בבית המתלוננת.

17. אין ממש בטענת הסנגור כי האליבי לא נבדק. שכן גרסת המשיב אינה כוללת אליבי של ממש. על פי הודעתו, הוא היה בבוקר ב"הר" בביצוע גיזום, אך חזר למושב, לביצוע שקילה "אצל שמעון". פעולה זו הסתיימה בשעה 08:00 לערך. לדבריו, אז נטל הטרקטור שהיה ליד הבית וחזר אל "ההר". אולם, שעה זו, בערך, היא שעת ביצוע העבירות (בין 08:19 ל- לשעה 09:00). משמע, המעשים נעשו קרוב לשעה אשר בה היה המשיב, לדבריו, בין השקילה לבין עבודות הגיזום על "ההר", עת עבר לבדו, בעזרת הטרקטור, באזור המגורים. עוד עולה מדברי המשיב בחקירתו, כי הוא נסע לבדו בטרקטור, ומשתמע כי בעל הבית "מנחם" לא היה עמו ב"הר", שכן הוא התקשר אליו לשם. יתרה מזו, מנחם עצמו נחקר, ראה הסרטים וזיהה המשיב. אילו ידע כי השעות סותרות את ידיעתו האישית אודות מיקומו של המשיב, בוודאי היה מעיר על כך. המשיב לא מסר שם של אדם מסוים אשר ראה אותו מגיע אל "ההר" בשעות בהן הוא נראה לכאורה בסרט, לפני השעה 09:00. לפיכך, אין ממש בטענת האליבי.

18. טענת הסנגור, כי המשיב לא נחקר בגין עבירות הכרוכות בהפרת הפרטיות, נכונה באופן חלקי בלבד. אמנם, הוא לא הוזהר פורמאלית בגין עבירות אלה. אולם, גרסתו העובדתית אינה כזו המסבירה התנהגות חשודה באופן אחר, אלא טענה לטעות מוחלטת בזיהוי. מכאן, שנכון אמנם שראוי היה לחוקרים להטיח הדברים ישירות, אך המחדל אינו פוגם באופן ממשי בהגנת המשיב. לפיכך, אף בטענה זו אין כדי לשלול קיומן של ראיות לכאורה. **יש לקבוע כי הראיות עומדות היטב במבחן של הלכת זאדה**.

19. לעניין **עילת המסוכנות**, אני מסכים עם המדינה באופן חלקי בלבד, ובעיקרו של דבר קביעת בית משפט

השלום נכונה. המדובר בהתפרצות בשעות היום, על ידי שכן. שכן, אשר מן הסתם מכיר שעות היציאה מן הבית של שכנתו, אותה הוא מכיר. נסיבות העניין אכן מלמדות כי מדובר במי שלא רצה להיתפס, ובשונה מפורץ רגיל אף לא רצה שידעו על מעשיו בדיעבד, ולו על מנת שיוכל לחזור עליהן בעתיד. בהקשר זה יאמר, כי המתלוננת התקינה את המצלמות משום שהרגישה שהיו מספר אירועים קודמים של חדירה לפרטיותה באופן דומה. לכן, מדובר במי שנוטל סיכון של מפגש עם בעל הבית במידה פחותה מהמתפרץ ה"רגיל" לדירת מגורים. מצד שני, עדיין מדובר בסיכון שהיה קיים, למפגש לא מתוכנן, ולו באפשרות חזרת המתלוננת לביתה באופן לא צפוי. מכאן, שיש סיכון מסוים הנשקף מהמשיב, אך לא סיכון רב, נוכח הנסיבות, ובהתחשב בהעדר העבר הפלילי.

20. אני מסכים עם המדינה כי, הערכת הסיכון משופעת עוד מכך שמדובר במעשים בעלי מניע מיני. לא פעם אנו נתקלים בעברייני מין, המעזים יותר ויותר, לאחר שאין הם נתפסים או אין הם נענשים בגין מעשים ראשונים. מבחינה זו, יש היבט נוסף של מסוכנות, המגביר עוד במידת מה את הערכת המסוכנות. עם זאת, אין להפריז במשקלו של עניין זה. עדיין אין מדובר בעבירת מין ממש, ובכל זאת מדובר באדם הנתפס לראשונה במעשה שכזה. לפיכך, **קיימת עילת מעצר מחמת מסוכנות, אך עילה זו אינה חזקה.**

21. לכן, לו דובר באזרחי ישראל, מבחינת עילת המעצר מחמת מסוכנות, ייתכן שנוכח היה לשחרר בחלופה "רכה" מאוד, אך בכל זאת חלופה שיש עמה היבט כלשהו של פיקוח, ישיר או עקיף, למנוע מעשים דומים. אולם, עוצמתה של עילה זו, במקרה זה, רחוקה מאוד מלהיות עילה מספקת, לעצמה, להורות על מעצר עד תום הליכים ממש, מאחורי סורג ובריח. בהיות המשיב תושב הרשות הפלסטינית, לא נכון להורות על חלופת מעצר בתוך ישראל, ולא ניתן לפקח על חלופה באזורי איו"ש. הברירה היא או לעצור או לשחרר ללא פיקוח. כאמור, מידת המסוכנות רחוקה מלהצדיק מעצר מאחורי סורג ובריח. לפיכך, באיזון בין אפשרות שחרור ממש לבין אפשרות מעצר ממש, למרות קיום מידה של מסוכנות, האיזון הנכון יתבטא דווקא בשחרור.

22. אכן, יש בהחלטה זו משום אפליה מסוימת נגד אזרחי ישראל, שכן לו היו מואשמים בעבירות דומות, לא היו משתחררים ללא פיקוח כלשהו. אולם, כאשר התוצאה של מעצר ממש אינה מידתית, והפיקוח אינו מעשי, אין מנוס מהבחנה זו, והתוצאה היא שהמשיב "ייהנה" מכך שאינו אזרח או תושב. עם זאת, **נוכח המסוכנות, לכל הפחות מן הראוי להורות על הרחקה מן המתלוננת ומאזור מגוריה. שכן, לא נמסר כי אישור הכניסה של המשיב לישראל בוטל.**

23. אני מסכים עם הסנגור ועם בית המשפט כי **עיקרה של עילת המעצר נובעת מהחשש להימלטות.** צדק בית המשפט שלא קבע כי מדובר בעבירה אשר חומרתה, וממילא העונש הצפוי בגינה, מקים חשש כבד במיוחד להימלטות, ומחייב מעצר ממש. צדק בית המשפט אשר קבע כי זהו סוג המקרים בהם יש לקבוע "מאזן", היינו מנוף כלכלי, אשר יביא את המשיב להיכנס לישראל ולהתייצב למשפטו, למרות החשש מהעונש הצפוי.

24. עם זאת, לטעמי, **מומנט הכוח, שעיצב בית המשפט כמנוף כלכלי, אינו מספיק בכדי לאזן את החשש להימלטות. חשש, המוערך ככפל של משקל העונש הצפוי למשיב, והמרחק הרעיוני שלו מבית המשפט, כמשפיעים על ציר ההחלטה של המשוחרר, אם לעשות המאמצים הנדרשים להתייצב לדיון.** מבחינת משקל העונש הצפוי אם יורשע, מדובר בעבירה שיש עמה חומרה של ממש, בהיותה פגיעה משולשת בפרטיות, אגב התפרצות לבית. סוג הפרטיות הנפגעת יש בה היבט מיני, ומבחינה זו הפגיעה

בפרטיות חמורה. המעשה כולל גם היבטים של הפרת אמון, בהיות המשיב מתגורר במתחם הנחלה במושב, בשטח בעל הבית, הפוגע באחת הדיירות באזור זה. כמו כן, **המרחק הרעיוני מבית המשפט גדול יותר בתקופות רגישות מבחינה ביטחונית**. יש לזכור כי גם בימים רגילים יש קושי של ממש להביא סרבנים לבית המשפט, כאשר אלה מתגוררים בתוך שטחי הרשות הפלסטינית. בתקופות מורכבות מבחינה ביטחונית הקושי הזה גדל עוד יותר. יתרה מזו, גם הקושי הנוסף של העורר להיכנס לישראל, הן מבחינה ביורוקרטית והן בשל חשש אפשרי שלו מהמצב הביטחוני, עלול להוות הכבדה על החלטתו להגיע לבית המשפט.

25. לטעמי, המומנט הכלכלי שבחר בית המשפט מתאים אולי לעבירות שב"ח, בתקופות רגיעה, וגם לעניין כזה, הוא נוטה לצד המקל. לשב"ח בעתות רגיעה, הענישה הצפויה אינה רבה. הקושי של נאשם להיכנס לישראל, או של המדינה לאתר מבוקש באיו"ש אינו כה גדול, בעתות רגיעה ביטחונית. אולם, כאשר מדובר בעבירה חמורה יותר, שהעונש הצפוי בגינה משמעותי יותר, ובשים לב למצב הביטחוני הנוכחי, יש לקבוע מנוף כלכלי דרמטי הרבה יותר. **לפיכך, אף שאני מסכים עם מבנה החלטת השחרור, הכולל אמצעי זימון, הפקדה, ערב ישראלי וערב פלסטיני, לדעתי הסכומים צריכים להיות בסדר גודל אחר לגמרי. כן יש להוסיף הרחקה נוכח המסוכנות שנקבעה, כאמור.**

עיכוב ביצוע

26. אני מסכים עם המדינה כי שגה בית משפט השלום אשר עיכב את ביצוע השחרור לתקופה הפחותה מ- 48 שעות. המחוקק אפשר לבית המשפט לעכב ביצוע החלטת שחרור, עד 48 שעות. ערכאות הערעור, לרבות בית המשפט העליון, קבעו כי **הכלל לעניין זה הוא עיכוב ביצוע מלא בן 48 שעות, ורק כאשר יש נסיבה מיוחדת המצדיקה זאת, יש להורות על תקופה קצרה יותר**. תקופות קצרות, של יממה או פחות, עלולות להביא לתקלה רבה. בין משום שהמדינה לא תספיק להגיש ערר, לגבי מי שלגביו מן הראוי להגיש ערר; ובין שיוגשו עררים לא ראויים "מחמת הספק", בהעדר זמן לבחינה מעמיקה של החלטת בית המשפט. סד הזמנים הקצר, פשוט אינו מספיק למדינה ולבית המשפט לעשות את פעולותיהם כראוי. הרי יש צורך בחזרת התובע למשרדו, להחלטת הממונים בשלוחת התביעות המקומית, להעברת התיק, לדיון אצל ראש לשכת התביעות, להכנת כתב ערר, להגשתו, לזימון הצדדים, לזימון העצור והבאתו, להכנות הסנגור, ולדיון לגופו של עניין בבית המשפט המחוזי. זאת, כאשר יש להניח כי תיק הערר אינו "בן יחיד" לתובעים ולממונים, וכאשר תיקים מסוג זה אינם מגיעים לשופט בערכאת הערר הפנוי מכל מלאכה אחרת.

27. בהקשר זה כתב חברי, כב' השופט זלוצ'ובר (בעמ"ת 25127-11-15 **מדינת ישראל נ' בחייב**, מיום 19.11.15), לפני ימים אחדים, כך:

".... אך אין זה סביר, בדרך כלל, להכריח את כל המערכת (תביעה, נחשון וערכאת הערעור) לעמוד בסד זמנים של 24 שעות, ולעיתים גם פחות מכך - למעט במקרים חריגים כשהדבר נדרש. יובהר, כי לעיתים סד הזמנים שקובע בית משפט השלום, מאלץ את השופט בערכאת הערעור, להפסיק משפט של פשע חמור בהרכב, להורות לנחשון להוריד, באופן זמני, למעצר בית המשפט את העצור שבפני ההרכב ולהעלות לאולם את העצור הנוגע לערר - הכל רק על מנת לתת בנוכחותו החלטה שהמעצר (עיכוב הביצוע) מוארך עד החלטה אחרת לאחר דיון שבד"כ יתקיים לאחר השעה 15:00, ואז להחזיר מהמעצר לאולם להמשך דיון את הנאשם שמשפטו מתנהל בפני ההרכב. עיכוב ביצוע מתאים, בד"כ, יצמצם את הקשיים הלוגיסטיים שתוארו.

אין לי אלא לחזור על קביעת בש"פ 7602/04 בנוגע למשך עיכוב ביצוע שחרור, שם נקבע:

"הערה אחרונה: בית המשפט המחוזי הורה על שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר ביום אתמול, כנראה בשעה 15:00. בית המשפט התבקש לעכב את החלטתו על מנת לאפשר הגשת ערר. בית משפט קמא עיכב את השחרור למשך 24 שעות. עיכוב לתקופה כה קצרה מכניס את הגורמים השונים - ערכאת הערעור, פרקליטות המדינה, הסניגוריה, ושירות בתי הסוהר - ללוח זמנים כמעט בלתי אפשרי. הגורמים המעורבים נדרשים, עקב הזמן הקצר שניתן בהחלטת העיכוב, לפעולות רבות ושונות שנעשות בלחץ רב. ראוי לה לערכאה הדיונית במקרה מעין המקרה הנוכחי לעכב את ביצוע החלטתה לתקופה של 48 שעות."

דברי כב' בית המשפט העליון מדברים בעד עצמם וראוי שגם ייושמו בבית משפט השלום. בכל הענווה, אצטרף גם אני לקריאה זו לבית משפט השלום, לקיים את הוראתו של בית המשפט העליון.

התוצאה

28. נוכח כל השיקולים, אני מקבל באופן חלקי את ערר המדינה ומורה כי שחרור המשיב יותנה בשינוי התנאים שנקבעו כדלקמן:

- א. סכום ההפקדה יעמוד על 28,000 ₪. סכום זה כולל סכום של 2500 ₪, אשר הופקד במסגרת תיק מ"י 30280-11-15, כאמור בהחלטת בית משפט השלום. הפקדת הסכום כולו תהווה תנאי לשחרור. מובהר כי בהנחה שהופקד הסכום שנקבע בבית משפט השלום, יש להפקיד עוד 23,000 ש"ח.
- ב. ערבות עצמית וערבות צד ג', שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום, יעמדו על סכום של 60,000 ₪ כל אחת. הערבים שאישר בית משפט השלום יוכלו לשמש כערבים לצורך עניין זה.
- ג. נאסר על המשיב ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת או בני משפחתה.
- ד. נאסר על המשיב להיכנס למושב ערוגות כלל, לרבות השטחים החקלאיים של מושב זה. נאסר על המשיב לשהות במרחק של 10 ק"מ ממושב ערוגות, למעט בהיותו בנסיעה עם אחרים ברכב, על כביש ראשי.
- ה. יתר התנאים יוותרו כפי שניסח בית משפט השלום.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ו, 23 נובמבר 2015, בנוכחות המשיב, ב"כ עו"ד אבו סבית ועו"ד אבו טהה והתובע עו"ד אסיף.